

35. Què va passar a l'Última Cena?

Les hores que van precedir a la Passió i Mort de Jesús van quedar gravades amb singular força en la memòria i el cor dels qui van ser amb ell. Per això, en els escrits del Nou Testament es conserven bastants detalls sobre tot allò que Jesús va fer i va dir en el seu últim sopar.

18/06/2006

Segons Joachim Jeremias és un dels episodis millor testificats de la seva vida. En aquesta ocasió estava Jesús

només amb els dotze apòstols (*Mt* 26,20; *Mc* 14,17 i 20; *Lc* 22,14). No l'acompanyaven ni Maria, la seva mare, ni les santes dones.

Segons el relat de sant Joan, al començament, en un gest carregat de significat, Jesús renta els peus als seus deixebles donant així exemple humil de servei (*Jn* 13,1-20). A continuació té lloc un dels episodis més dramàtics d'aquesta reunió: Jesús anuncia que un d'ells el va a trair, i ells es queden mirant-se els uns als altres amb estupor davant allò que Jesús està dient i Jesús d'una manera delicada assenyala Judes (*Mt* 26,20-25; *Mc* 14,17-21; *Lc* 22,21-23 i *Jn* 13,21-22).

En la pròpia celebració del sopar, el fet més sorprenent va ser la institució de l'Eucaristia. Del succeït en aquest moment es conserven quatre relats —els tres dels sinòptics (*Mt* 26,26-29; *Mc* 14,22-25; *Lc*

22,14-20) i el de sant Pau (1 Co 11,23-26)—, molt semblats entre ells. Es tracta en tots els casos de narracions de tot just uns pocs versicles, en les quals es recorden els gestos i les paraules de Jesús que van donar lloc al Sagrament i que constitueixen el nucli del nou ritu: «I prenent pa, va donar gràcies, el va partir i els va donar dient: —Això és el meu cos, que és lliurat per vosaltres. Feu això en memòria meva» (*Lc 22, 19 i paral·les*).

Són paraules que expressen la radical novetat del que estava succeint en aquest sopar de Jesús amb els seus Apòstols pel que fa als sopars ordinaris. Jesús en la Última Cena no va lliurar pa als qui eren entaulats amb ell, sinó una realitat distinta sota les aparences de pa: «Això és el meu cos». I va transmetre als Apòstols que eren allí el poder necessari per a fer allò que Ell va fer

en aquella ocasió: «Feu això en memòria meva».

Al final del sopar també succeeix quelcom de singular rellevància: «De la mateixa manera agafà el calze després d'haver sopat, dient: — Aquest calze és la nova aliança de la meva sang, que és vessada per vosaltres» (*Lc 22, 20* i paral·lels).

Els Apòstols van comprendre que si abans havien assistit al lliurament del seu cos sota les aparences del pa, ara els donava a beure la seva sang en un calze. D'aquesta manera, la tradició cristiana va percebre en aquest record del lliurament per separat del seu cos i la seva sang un signe eficaç del sacrifici que poques hores després hauria de consumir-se en la creu.

A més, durant tot aquest temps, Jesús anava parlant amb afecte deixant en el cor dels Apòstols les seves últimes paraules. En l'evangelí de sant Joan

es conserva la memòria d'aquesta llarga i entranyable sobretaula. En aquests moments se situa el manament nou, el compliment del qual serà el senyal distintiu del cristià: «Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres. Com jo us he estimat, estimeu-vos també els uns als altres. En això coneixeran tots que sou els meus deixebles, si us teniu amor els uns als altres» (Jn 13,34-35).

Bibliografia: Joachim Jeremias, *La última cena: palabras de Jesús* (Cristiandad, Madrid, 22003); Francisco Varo, *Rabí Jesús de Nazaret* (B.A.C., Madrid, 2005) 179-185.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/35-que-va-
passar-a-lultima-cena/](https://opusdei.org/ca-ad/article/35-que-va-passar-a-lultima-cena/) (02/04/2025)